

[Statsministeren]

gør, hvad man kan, for, at den periode, hvor husene står tomme, bliver så kort som overhovedet muligt. Jeg mener, at den byfornyelseslov, som der nu arbejdes med, og den lov, der samtidig ændrer ved myndighedsbehandlingen, skulle muliggøre, at der bliver kortere perioder, hvor husene står tomme.

Hr. Hagen Hagensen var lidt i tvivl om, hvorvidt de, der demonstrerede, egentlig havde de behov, som de demonstrerede for. Det ved jeg ikke alt for meget om, men vi kan i hvert fald konstatere, at der er en god del af de unge mennesker – og måske også ældre mennesker – der deltager i den slags aktioner, som rent faktisk kommer fra, jeg havde nær sagt alle dele af Sjælland og derfor ikke ligefrem kan siges at have brug for f.eks. et fritidshus på det pågældende sted. Det mener jeg godt man kan konstatere, men det må ikke bruges som undskyldning for, at man ikke skal gøre, hvad man kan gøre, for at løse – som jeg før sagde det – de bagvedliggende problemer.

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at man ikke under nogen omstændigheder måtte tvinge sine synspunkter igennem, f.eks. ved husbesættelser. Igen vil jeg sige ja til det synspunkt, men samtidig vil jeg lige gøre opmærksom på, at der findes jo andre grupper rundt omkring i samfundet, som på den ene eller den anden måde har en magt, som heller ikke er en egentlig demokratisk magt. Det, jeg vil sige hermed, er både nej til husbesættelserne – ikke mindst til de husbesættelser, som lader tingene udvikle sig til vold – men det er også en sag for os her i samfundet, både for liberale og for socialdemokratiske kræfter og for alle mulige andre, at sørge for, at samfundet indrettes sådan, at der heller ikke er andre, måske velbjærgede personer, der kan gennemtvinge noget med magt fremfor at gøre det på normal, demokratisk vis. Tiden tillader ikke at komme ind på enkeltheder, men når vi nu har været så filosofiske i dag, vil jeg også godt anlægge det synspunkt.

Der blev sagt noget om slips eller ikke slips. Det hører nok lidt uden for debatten, men jeg er sikker på, at den tale, jeg har holdt i Café Victor, vil gå over i historien. Det tyder den voldsomme interesse, den har affødt, på. Der er kun én ting, jeg vil sige om uniformer med eller uden slips, nemlig at i hin berømmelige tale i Café Victor lagde jeg

megen vægt på at sige: man kan ikke skue hunden på hårene. Men det har ikke haft nogen som helst interesse i den presse, som alene tog den ene del af udtalelsen. Man kan såmænd vente det mest reaktionære sludder og vrøvl fra folk, der går rundt i cowboybukser, og vi kan minsandten finde meget fornuftige og holdbare og progressive synspunkter hos folk, der går med slips. Ikke mere om det, for det er vist ikke helt på dagsordenen.

Fru Alice Faber sagde, at ethvert parti må være meget bekymret over, at der foregår en udvikling i samfundet, som gør, at f.eks. de unge kan sige: der bliver ikke brug for os. Det er jeg meget enig i. På den anden side vil jeg godt bede om, at vi nu ikke bliver alt for håbløse – eller, som det hedder i det temmelig moderne sprog, ikke bliver for frustrerede. Jeg mener heller ikke, at unge normalt behøver at blive det. Der er måske enkelte grupper, for hvilke det af forskellige grunde kan have nogen berettigelse, men den omstændighed, at vi kun kan skaffe arbejde til 85 pct., men ikke til de sidste 15 pct. af de unge under 25 år, det er et problem, men det er jo ikke sikkert, at det er de samme 15 pct., der hele tiden er arbejdsløse, hele tiden er uden bolig, hele tiden er uden uddannelsesmuligheder. I virkeligheden er der også dér tale om et betydeligt skift. Det ser derfor ikke helt så deprimerende og frustrerende ud, som man vil gøre det til. Alligevel skal vi arbejde for at løse de problemer, der rent faktisk ligger bagved. Derfor vil jeg sige til fru Alice Faber, at alt, hvad hun pegede på, var for så vidt rigtigt. Det er derfor, vi udfolder de bestræbelser, som vi gør, for at løse så mange som muligt af de problemer. Det er netop det, der ligger i vort forsøg på at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden.

Hr. Lawaetz sagde, at jeg måske havde vigtigere ting at tage mig til end at deltage i denne debat i dag, f.eks. at gå ud at lede efter 6 mia kr. Nu er jeg absolut af den opfattelse, at alt, hvad der foregår i folketinget – også denne debat – er vigtigt, men det er også vigtigt at få skaffet de 6 mia kr. Jeg ved ikke, om det var udtryk for, at hr. Lawaetz vil hjælpe os med at skaffe dem. Det fortæller i en nøddeskal, hvad det er for et problem, vi står over for. Det er både et politisk og et økonomisk problem. Det økonomiske problem er, at det altså er lidt halvsvært at skaffe de nødvendige midler til at investere i